

[Agnete Laustsen]

Selv om vi ikke kunne anerkende regnestykket, var det dog en erkendelse af, at ethvert lovforslag bør være ledsaget af overvejelser om dets økonomiske konsekvenser.

Nu står vi med et lovforslag fra VS, der kræver, at kommunerne skal forpligtes til at opføre daginstitutioner i et sådant omfang, at det faktiske sociale og pædagogiske behov i kommunen dækkes, med den konsekvens, at de kan gøres erstatningspligtige, hvis de ikke opfylder denne forpligtelse. Unægtelig en flot programmerklæring, men uden nogen som helst angivelse af, hvad et sådant forslag vil koste i henseende til anlægs- og driftsudgifter for de kommuner, som pludselig bliver berøvet deres skøn over det lokale behov for sådanne institutionspladser.

Skiftende socialministre og også i dag vor nuværende har, når der har været tale om, hvor langt bistandslovens § 69 rækker, altid svaret, at der med den formulering, »at man skulle sørge for plads«, ikke skulle forstås nogen pligt, men snarere et vist ansvar for at drive og etablere de forskellige institutioner, og senest har ombudsmanden i forbindelse med en klagesag udtalt, at bestemmelsen næppe kan betragtes som en sædvanlig pligtpåbyggende retsregel, men i nogen grad havde karakter af en programudtalelse.

VS nævner i bemærkningerne, at over 100.000 børn står på ventelister landet over, og at mange må vente i flere år på plads. Nu kan såvel økonomiske regnestykker som sociale statistikker opstilles på mange måder, og jeg betvivler alvorligt, at der er realitet bag VS' tal. De støttes i alle tilfælde ikke af oplysninger fra Københavns kommune, hvor de seneste oplysninger går ud på, at der er et aktuelt behov for at få plads i en vuggestue på 2.900, på at få plads i børnehave 800 og på at få plads i fritidshjem 550.

Må jeg også nævne, at man på landsplan regner med en nettotilvækst på daginstitutionspladser og ganske overvejende på vuggestue- og børnehavempladser på 17 pct. i tiden fra 1980 til 1985, ligesom flere og flere kommuner bliver klar over de fordele, der kan ligge i at formidle dagpleje i private hjem med støtte i bistandslovens § 64.

I en krisetid gælder det om at prioritere sine behov. Vi mener fortsat, at det må være kommunerne, der med ansvar over for staten skal udøve et skøn over, hvad de finder nødvendigt af institutionspladser inden for dette

område, og vi kan derfor fra konservativ side ikke støtte VS' forslag.

Knud Lind (FP):

Fremskridtspartiet går ind for, at børn passes af deres forældre, således at forældrene kan være i stand til at påvirke børnene i den retning, som forældrene skønner er bedst for børnene.

Forældrenes indflydelse på børnenes opdragelse går tabt i daginstitutionerne, selv om der er forældreindflydelse i forældreråd, samtaler med pædagoger m. v. Samfundet har det jo med at sætte bestemte grupper i bås, f. eks. pensionister og børn. Det mener vi er uheldigt. Der er også fare for en indoktrinering i den ene eller anden retning i daginstitutioner, hvor der opholder sig mange børn.

Problematikken med ventelister har været diskuteret ude i kommunerne i flere år, siden bistandsloven trådte i kraft. Der står to ting over for hinanden. Det ene er et mere eller mindre underbygget behov for børnepasning, idet det har vist sig i kommunerne, at børn er blevet skrevet op på flere institutioners ventelister på samme tid. Over for det står den enkelte kommunes skøn over, hvad det er økonomisk rimeligt at ofre på institutionspladserne. Vi mener, at nærdemokratiet må have en chance. Der er kommunevalg hvert fjerde år, og så er det op til borgerne selv at vælge ud fra deres bestemte behov. Vi mener, det er rigtigt, at forældrene bør kunne dokumentere, at de har fået arbejde, inden de får en institutionsplads til børnene, når der er pladsmangel i den pågældende kommune.

Amter og kommuner skal holde udgifterne inden for en 3 pct.s stigning. VS' forslag vil medføre en ret stor udgift. Man har ikke foretaget nogen beregninger over den, men det er mit indtryk, at det, man kommer med her, må give den enkelte kommune en udgift, som ikke er acceptabel, og som i hvert fald ikke kan holdes inden for de 3 pct.s stigning. Det er, som om VS er ligeglade med landets økonomiske situation; det er en meget særegen form for spareoplæg, man kommer med her.

Jeg føler, at der i dette forslag også ligger lidt pædagogisk personalepolitik. Det er mit indtryk, at institutionspersonalet ude i kommunerne bruger forældrene som en slags løf-